

Meisterdasin kolm koduaeda, rõdule või terrassile paslikku asjandust ja kaks meie kultuuri jaoks natuke tavatumat kalmistuseadet.

Loomulikult oleks kõige otstarbekam kasutada ära suvelilled all olnud anumaid, siis ei pea neid kuhugi kuuri alla talvekorterisse viima. Rõdukaste ja ampleid on väga erinevaid. Lähtuge nende olemusest, värvist, kujust ja asukohast.

Minu rippanumaga (5.) juhtus sel aastal küll nii, et palmikoorekiuline metallkarkassi sisu sai aastatega ilmastikuoludest räsimit ega sobinud enam eksponeerimiseks. Ma ei heitnud siiski meelt ja leidsin talvisema käbidega lahenduse. Juhiksin veel tähelepanu anuma alumisele osale, kuhu terviklikuma tulemuse saavutamiseks punusin sisse kanarbikult lõigatud oksakesi.

Olen küll naturaalsemate rõdukastide austaja, aga annan endale aru, et plastmassist kastid on kergemad ja neid on ka lihtsam hooldada. Lõppkokkuvõttes on ju suvel lilled oma lopsakusega üle kastiääre kasvades head hämajad. Ent talvel? Tegin väikest näputööd mati punumise ja hallist samblast pallide vormimise näol (3.). Mõned sammaldunud ja haljad oksad, mõned ergud marjad ja mulje üle ääre voolavast vaibast ongi loodud ja “mittelooduslähedane” kast varjatud. Veebruari lõpu poole võiks teha vangerduse ja asendada marjad millegi kevadeootusele vihjavaga.

Tõepoolest, looduslikumaid kaste on keerulisem hool-

dada, eriti valgeid. Lõikasin käbid pooleks, liimisin kangaribale ja katsin koledaks läinud alumise ääre dekoratiivselt kinni (2.). Kanarbiku valisin kindlasti valge, et haakuks anumaga. Loomulikult pistin taimede vahel olevasse samblasse ka mõned käbid, et minu kaval säästuplaan ei mõjuks võõrkehana.

Olen üritanud välismaal kalmistuseadena rohkem levinud patja meie inimestele üha uuesti ja uuesti pakkuda, aga seda ei võeta nii ruttu omaks (1.). Võib-olla ei peakski teiste traditsioone juurutama, aga ütleme siis nii, et kui keegi soovib väikest vaheldust, oleks väga armas mõte viia kalmistule – kus tegelikult ongi inimese viimne puhke-

paik – padi. Või siis elavdada selle ideega oma aias istumiskohta. Patja teha on lihtne. Heinast või kullust tuleb tugeva niidiga vormida sisu ja kividelt korjatud sammal (see on vähese mullakihiga ja imeõhuke – ideaalne padjakate) tumedama niidiga peale võruda. Padjakaunistamine jääb igäühe enda hooleks.

Teiseks tööks pakuksin lisaks padjale teki- või vaibamõtet (4.) – kuidas kellelgi see tasapinnaline käbitöö just mõtted liikuma paneb. Õhukesele laua- või vineerijupile liimida tihedalt erinevaid käbisid ja elavdada see siis parema lõpptulemuse saamiseks millegi dekoratiivsega.

Sellised saidki minu pakutavad looduslähedased talveseaded, mis on kõigile jõukohased. Juba teist talve järjest on taimeseadete tegijatel väga soodne korilusaasta, sest midagi ei ole külmunud ega lume alla mattunud. Vahvaid metsaskäike ja ideedest pakutavaid nobedaid näppe!

Tekst GAIRI PRUUL

Pildid IRINA MÄGI ja TÖNIS KIPPER

